

OSTNÍK

Zpravodaj Klubu kaktusářů v Ostravě, z. s.

**Číslo 467.
Ročník 47.
Únor 2018**

***Browningia candelaris* Br. & R., mezi PUTRE a ARICA**

Z naší činnosti

Na první schůzku v roce, v úterý 2. 1. 2018, přednesl své zážitky z cesty po Kolumbii v roce 2017, náš člen Ing. Jaroslav Vích. Všechno doplnil krásnými obrázky, kterých bylo přes 400. Po Novém roce se přišlo v nezvyklém termínu podívat asi 30 členů a hostů. Hlavním cílem cesty našeho přednášejícího, bylo najít na cestě lokality *Wigginsia vorwerkiana*, vyskytující se v Kolumbii. Jarda měl doporučených asi pět základních lokalit, které chtěl navštívit: Mosquera, Desierto de la Tatacoa, Daqua, Girandot a Corrales. Některé lokality rychle mizí těžbou celých kopců, například u Mondoñedo našel nádherné kvetoucí orchideje, mučenky a další kytičky, ale wigginsie žádné. V městečku Cachipay má velkou kaktusářskou firmu belgický pěstitel Guy Xhonneux, kterého navštívili. Přednášející nám ukázal „skleníky“ plné kaktusů a jiných sukulentů. První rostliny *Wigginsia vorwerkiana*, viděli naši cestovatelé právě v této sbírce. Guy jim doporučil lokalitu v Mosquera, kterou sám navštívil. A vyplatilo se, wigginsie zanedlouho našli, úkol byl splněn. Na cestách viděli i další kaktusy jako *Melocactus curvispinus* ssp. *obtusipetalus*, *Opuntia depauperata*, *Stenocereus griseus*, *Pilosocereus lanuginosus* ssp. *colombianus*, *Mammillaria columbiana* a další. Viděli jsme nádherné záběry z přírody, městeček, také jsme se podívali do muzea nebo do kostelů. Děkujeme přednášejícímu Jardovi Víchovi za krásný zážitek a budeme se těšit na další povídání.

Obrázky našich členů

***Browningia candelaris* Britton & Rose - mezi PUTRE a ARICA, (KL17-018)**

The Cactaceae (Br. & R.) 2: 63, 1920.

Syn.: *Cactus candelaris* Meyen, *Cereus candelaris* Meyen

Tento druh jsme viděli se v jižním Peru (departamenty Arequipa a Tacna), ale i v severním Chile (region Arica). Roste na skalnatých kopcích či svazích, na plném slunci, navíc v extrémně suché oblasti s velmi vzácnými srážkami, kde období sucha trvá 8 až 12 měsíců. Objevuje se v nadmořských výškách od 1000 do 3300 m. Charakteristický sloupovitý kaktus, až 6 m vysoký. Jednotlivý stonek je rozvětvený v horní části větvený. Spodní část s 50 žebry, je hustě pokrytá hnědými trny, v areole jich je 20 - 50, jsou 6 - 15 cm dlouhé. Vrchní větve, jsou zcela bez trnů nebo jen s několika štětinami. Květy jsou trubkovité, 8 - 12 cm dlouhé, vnější okvětní lístky jsou úzce kopinaté, vnitřní široce kopinaté, zhruba 3 cm dlouhé, bělavé až růžové, vykvétají v noci. Plod je v době zralosti žlutý, až 7 cm dlouhý, dužnatý, jedlý. Tento druh je chráněn mezinárodní obchodní úmluvou CITES. (foto KL)

***Haageocereus platinospinus* (Werd. & Backb.) Backeb. - mezi PUTRE a ARICA (Werdermann & Backeberg) Backeberg in Backeb. & F. M. Knuth, 209, 1936.**

Syn.: *Borzicactus platinospinus*, *Cereus platinospinus*, *Binghamia platinospina*

Ve stejné oblasti v Peru (departament Arequipa) a Chile (region Arica) roste elegantní *Haageocereus platinospinus* (Werdermann & Backeberg) Backeberg, kde vystupuje až do výšky 2500 m n. m. Roste trsovitě s několika plíživými stonky s průměrem 5 - 8 cm. Má 13 - 15 žeber, na kterých jsou poměrně velké, prodloužené areoly. Světlé až tmavě hnědé trny jsou ve věku šedé nebo stříbřitě bílé. Jeden až čtyři silné, střední trny jsou dlouhé až 7 cm. Deset až třináct trnů má délku až 1,5 cm. Velké bílé květy dosahují délky až 17 cm. (foto KL)

***Echinocereus ferreirianus* H. E. Gates, BW 20, San Francisquito, B.C. Mexico Saguaroland Bull. 7: 10, 1953.**

Echinocereus ferreirianus je jistě blízce příbuzný s *Echinocereus lindsayi*. Taylor (1985) uvádí pro *E. lindsayi* následující rozlišovací znaky: jednotlivý stonek, silnější otrnění, vyšší počet středových trnů, kratší bliznové laloky a časnější období kvetení. Jeho naleziště leží severněji od areálu rozšíření *E. ferreirianus*. Ten se vyskytuje např. na lokalitách v Mexiku, Baja California, Santa Rosaria, Isla el Piojo, San Borja, Bahia de los Angeles, Portezuelo, San Ignacio, San Francisquito. Z poslední lokality je obrázek, který ve své sbírce pořídil František Frýdl.

Poznámkový notes 2017 - 3. část

KL deník z velkého vandru po Bolívii a Chile 13. 2. - 18. 3. 2017

Úterý – 21. 2. 2017

Vstáváme po 7. hodině, balíme a jdeme na snídani. Nakonec odneseme věci do auta a jedeme udělat druhý pokus o přejezd hranic v městečku DESAGUADERO. Na hranici je pořádný mumraj, tržiště, jezdí zde cyklorikšy, takže popojíždíme krokem až k vyřízení přejezdu auta přes hranice. Ať se snažíme jak chceme, ať se Olga snaží jak chce, během dopoledne jsme se přes hranice nedostali. Boliviánci nás pustili, ale Peruánci ne. Jedeme zpět do LA PAZ, kde nám Olga zařídila jednání s peruánským ambasadorem, aby nám vysvětlil, proč nemůžeme přejet hranici, popřípadě nám zajistil přejezd. Olga je v jednání moc šikovná a patří jí velký dík. K půjčce aut jsme dojeli po strastiplném přejezdu přes LA PAZ v 16. hodin. Po jednání se zástupkyní autopůjčovny jsme prakticky nic nevyřídili, prostě celníci v PERU jsou neoblomní. Olga nám nabídla, že můžeme přespat v domě jejího syna. Bereme, nemusíme hledat nocleh. Pak nás povodila po městě, nejkrásnější vyhlídka, byla projížďka lanovkou nad městem LA PAZ. Paráda. Už za šera jsme se podívali na VILLA DE LA LUNA, které je na kraji města. Nakonec jsme šli nakoupit do marketu a jeli na místo spaní v dobré čtvrti. Olga nás pohostila, ale hlavně se rozpovídala o našich krajanech v BOLÍVII a ukázala všechny pamětihodnosti ve městě. Mezi krajany vzpomínala např. na Damiana a Dominika Ramikovi a další.

nad městem LA PAZ je krásná přírodní krajina VILLA DE LA LUNA

Středa – 22. 2. 2017

Vstáváme v 7. hodin, v noci na chvíli sprchlo. Mě ráno budil krásný zelený kolibřík svým šustivým hlasem křídel, nádhera. Provedli jsme hygienu, posnídali a vyrazili na obhlídku města. Papíry mají být hotové až ve 14. hodin. V centru města jsme prošli pár krámků a nakoupili trička a upomínkové předměty. Na zpáteční cestě jsme se stavili na kafičko. V půjčovně nám klidně sdělili, že potvrzení ještě nejsou hotové, prý budou až zítra. Den v prdeli. Je pravda, že Olga nám chce ukázat co nejvíce zajímavostí v LA PAZ, ale mě jízda po městě moc nebaví. Olga je skvělá a dělá pro nás maximum, bez ní bychom nic nevyřídili. Opět nám doporučila, že můžeme u ní, v domě jejího syna přespat. Nabídka se nedá odmítnout. Olga je chodící encyklopedie a za 45 let co v LA PAZ bydlí, toho zná o městě opravdu hodně. Pavel si šel nafotit krámek, kde se prodává bolivijské zboží, třeba s nimi udělá kšeft. Zastavili jsme se u jedné češky, která dělá v krámku vynikající palačinky. Neodolali jsme s Pavlem a palačinku od Vaschka Veseková jsme ochutnali, byla skvělá. Pomalu jsme se vydali na spaní. Po nachystání postýlky jsme povečeřeli a Tvrdíkovi se vydali na šmejdění po obchodech. Já už toho měl za celý den až nad hlavu.

na tržišti v LA PAZ, zleva: Pavel Heřtus, Olga Gajerová, Lumír Král a Martin Tvrdík

Čtvrtek – 23. 2. 2017

Vstáváme v 7. hodin. Po snídani se loučíme s Olgou Gajerovou, která se o nás starala jako o vlastní, za což ji patří ten největší dík. Opět neskutečný průjezd městem, až na konec vyrážíme na chilskou hranici. Bereme to přes PATACAMAYA do ARICA po pěkné asfaltové cestě. Je to poměrně dlouhý přesun, ale pořád lepší než popojíždění zaprášeným městem. Je chladno, nad horami jsou černé mraky, jen

občas nad námi prokoukne sluníčko, nadmořská výška náhorní plošiny stále asi 4000 m. Blížíme se k hranici, po levé straně je vidět zasněžený vrchol vulkánu SAJAMA. Na hranici chodíme od jedné přepážky ke druhé, jednou bolivijské, podruhé chilské a znovu pořád dokola. Nakonec chce číslo chasi od auta. Strašná byrokracie. Trvalo to bez pár minut 3 hodiny.

na hranici mezi BOLIVIÍ a CHILE, vystupují šestitisícové vulkány, na obrázku je nádherný VOLCÁN PARINACOTA (6 348 m), ležící na břehu jezera CHUNGARA, BOLIVIE

Vyjíždíme po 17. hodině směr PUTRE. O kousek dále je další problém, opravují cestu. Buď stojíme na signalizaci PARE, nebo proti nám jedou desítky nákladáků, které silně práší. Nadmořská výška cesty kolem 4500 – 4600 m. Postupně se počasí změnilo v déšť a následně v hustou bílou mlhu, už nebylo vidět ani na 10 m před sebe. Potěšitelné bylo jen, že začala klesat nadmořská výška. Zastavili jsme na zkušební lokalitě (**KL17-018**), v pozdních hodinách večerních. Čím jsme níže, tím více se mraky trhají. Krásná asfaltová cesta, už se vidíme u oceánu. Člověk se nesmí radovat, na cestě je oprava a budou pouštět až za 1,5 hodiny. Než nás pustí, vaříme polévku. Ještě není ani 21. hodina, kdy by to měli pouštět, ale řidiči kamionů to nevydrželi a před půl devátou začali sjíždět cestou dolů. Dojídáme polévku a jedeme též. Rychlostí kamionů dojíždíme až do města ARICA a zajíždíme na pláž k oceánu. Za tmy se místo na spaní hledá špatně, ale zvládli jsme to. V dáli bylo slyšet burácení mořských vln. Zde je čas posunutý zhruba o hodinu, takže tma byla až po 21. hodině. Spát jsme šli až kolem 23. hodiny.

Pátek – 24. 2. 2017

Vstáváme po 8. hodině, kdy se teprve rozednívá. Spaní bylo super, i když sem tam přejelo auto. Je polojasno a teplo, dusno, mořský opar, prostě se dobře dýchá na rozdíl od včerejších nadmořských výšek. Hned je život veselejší. Sbalili jsme stany, které nemusíme sušit. Musíme ve městě někde vyměnit peníze. Podařilo se bez komplikací. Nakoupili jsme benzín, proviant a vyrážíme do přírody. Suchá písčité krajina nám napovídá, že zde v poušti asi nic neporoste. Hledíme na písčité kopce a nic nevidíme, jen písek a zase písek. Ve 12.30 hodin jsme zastavili u stromu, který zval návštěvníky do stínu. Dali jsme si něco k jídlu jako houska, paštika, banán, něco na zapití a jedeme dále na jih. Po pár kilometrech jsme odbočili z hlavní cesty R5 na CALETA CAMARONES k moři, odbočka asi 10 km. Krásné velké vlny, příjemné opláchnutí a vyprání prádla. V horku je poměrně rychle suché. Opět na cestě oprava komunikace, v tom horku nic příjemného, ještě že fouká vítr. Prodejci toho hned využívají a roznáší občerstvení. Vyfotil jsem se u patníku 1950 na RUTA 5 (1950 je rok, kdy jsem se narodil).

typická krajina po výjezdu z CALETA CAMARONES, asfaltová cesta Ruta 5, patník 1950

Zatím jsme neviděli žádné kaktusy, tillandsie či jiné rostliny, snad jen několik akácií kolem potoka. Stání a čekání na otevření cesty trvalo přes hodinu. Teplota v autě byla nesnesitelná, i když byly otevřené dveře a trochu foukal větřík. Za jízdy se horko z auta vyfoukalo. Kolem samá poušť a nic zde nerostlo. Jedeme stále na jih po RUTA 5. V 17.15 hodin odbočujeme z hlavní cesty k moři do městečka IQUIQUE. Je to dost velké město u moře, velký provoz aut. Sjíždíme k moři a zkoušíme hledat kaktusy a místo na spaní. Před 18. hodinou jsme doplnili plnou nádrž benzínu. Je stále velké vedro. Vyrážíme kolem pobřeží směr TOCOPILLA, na mapě je cesta značená jako polní, ve skutečnosti krásná asfaltová dálnice. Stále žádné kaktusy. Za letištěm se dálnice změnila v normální dvoupruhovou cestu, ale stále asfaltovou. Sjíždíme k moři na pláž QUINTERO, kde je pár malých domečků, je 19.20 hodin, nejvyšší čas postavit stany. Na pláži je to jako na smetišti, turisté zde po sobě asi moc neuklízí, další bordel vyplaví moře. Vybrali jsme si rovné plácky, Martin s Petrou postavili stan. Já si dal na písek jen plachtu, karimatku a spacák. Důvod proč

nestavím stan je, že zde prakticky vůbec neprší. Navíc mohu nádherně sledovat noční hvězdnou oblohu. Je teplý večer, fotím západ slunce nad mořem, letící pelikány apod. S Pavlem popijíme vínečko a diskutujeme pod oblohou plných hvězd až do pozdních hodin.

nahoře: *Copiapoa solaris* a dole: *Eulychnia saint-pieana*, nad EL COBRE, výšce 770 m (KL17-019)

Sobota – 25. 2. 2017

Vstáváme v 8. hodin, super noc pod zářícími hvězdami, kde dominoval známý ORION a JIŽNÍ KŘÍŽ. Už od rána je teplo. Tradiční úkony, hygiena, snídaně, balení věcí a vyrážíme na RUTA 1, směr na TOCOPILLA. Čím víc je slunce výše, tím větší je teplota. Pod horami je pás bílé mlhy, která se během dne rozpustí. V poledne jsme dojeli do TOCOPILLA, nabrali jsme plnou nádrž benzínu a zašli si na oběd. Dali jsme si rybu s bramborovou kaší a salátem. Zkusili jsme najít cestu ve městě, která vede nahoru na kopec. Tentokrát jsme jí našli, vyjeli jsme do výšky přes tisíc metrů, ale *Eriosyce lauii* bez GPS jsme nenašli. Vracíme se zpět a jedeme po RUTA 1 na město ANTOFAGASTA. Je to poměrně velké město u moře. Nakoupili jsme proviant a benzín. Je 18. hodin a je třeba hledat místo na spaní. Další den, kdy jsme neviděli žádný kaktus. Na závěr dne jsme si dali kafičko se zmrzlinou, opět je horký večer. Zajeli jsme do zálivu na pláž, kde je plno lidí, ale není to až tak strašné. Stavím stan a malá koupel v moři neuškodí. Je 19. hodin, času je dost, stmívá se až za hodinu. Sedíme u stanů, kecáme a popijíme víno až dlouho do noci.

Thevetia amazonica, mezi EL COBRE a PAPOSO, BOTIA VALLEY, 85 m, (KL17-021)

Neděle – 26. 2. 2017

Vstáváme po rozednění kolem 8. hodiny, tradice opláchnutí v moři, snídaně, balení věcí, prášky proti smrti a jedeme na kopec, kde mají být, snad už kaktusy. Je příjemné vlhké ráno jedeme přes poloostrov, do NP MORO MORENO po asfaltové cestě. Objeli jsme poloostrov ze všech stran, ale *Copiapoa atacamensis* nikde. Zastavili jsme u brány NP udělat foto krajiny, když zde náhle z nedaleké stanice přijel správce NP. Chvilí jsme s ním povídali, především Petra, která s ním mluvila

anglicky. Říkal, že *Copiapoa* na poloostrově roste, ale až nahoře na kopcích a musí se tam jít pěšky. Děkujeme za informace a jedeme zpět na hlavní cestu a dále na jih. Vracíme se do ANTOFAGASTA, nabíráme benzín do plna. Cesta na TALTAL vede přes hory, musíme odbočit a jet po RUTA 5. Z této cesty jsme následně odbočili na EL COBRE, zde už by měly růst kaktusy. Nad městečkem je krásné místečko s vyhlídkou, kde jsme si ve 13. hodin dali drobné občerstvení. Vyhlídka i cesta dolů je prakticky nově udělaná, takže sjíždíme z výšky asi 1650 m dolů. Zastavujeme ve výšce asi 770 m (KL17-019), kde roste *Copiapoa solaris*, *Eulychnia saint-pieana*. Na další lokalitě (KL17-020) rostly opět *Copiapoa solaris*, je zde horko a dusno. Na lokalitě stálo auto, nějakí kaktusáři, ale nenavázali jsme kontakt, byli na kopci daleko. Na lokalitě (KL17-021) rostly malé *Copiapoa variispinata* O kousek dále stojíme na lokalitě (KL17-022), kde roste *Copiapoa haseltoniana*. Svah zasahuje téměř do moře, krásně velké rostliny. V PAPOSO jsme nakoupili drobný proviant, bohužel neměli chléb. Co bychom chtěli, když je neděle večer. Jedeme za město hledat místo u moře na spaní. V 19.20 hodin parkujeme u oceánu, voda burácí, bude to uspávací monotónní zvuk. Za chvíli zapadá sluníčko. Uvařili jsme večerní polévku a šli fotit západ slunce. Při vínečku jsme si povídali dlouho do noci pod Jižním křížem.

Copiapoa variispinata, mezi EL COBRE a PAPOSO, BOTIA VALLEY, 85 m, (KL17-021)

Pondělí – 27. 2. 2017

Ráno vstáváme v 7.30 hodin. V noci spadla rosa, jelikož jsem nestavěl stan, byl spacák úplně mokrý. Po vyjití sluníčka spacák rychle vyschnul. Po běžných ranních úkonech vyrážíme na další lokality kaktusů v 9.30 hodin. U vody je příjemně, ani se nám nechce odstartovat, ale vzhůru do práce. Začíná pěkné horko, na stráních bude alespoň trochu foukat vítr. Domorodci od rána do večera na pláži sbírají chaluhy. Říkali, že se to používá na všechno. Zastavujeme asi 10 km jižně od PAPOSO (KL17-023), kde roste *Copiapoa gigantea*. V 11. hodin je už pěkné vedro. Jedeme dále na TALTAL, odbočujeme kousek po asfaltové cestě do kopců, kde roste *Copiapoa cinerea* (KL17-024). Je to druhá odbočka za údolím na SAN RAMON.

Copiapoa haseltoniana, před PAPOSO (KL17-022)

Copiapoa gigantea, 10 km jižně od PAPOSO (KL17-023)

Copiapoa cinerea, druhá odbočka za údolím na SAN RAMON, (KL17-024)

Copiapoa rupestris, tmavě a zlatě vytrněné rostliny, u CIFUNCHO, (KL17-026)

Eriosyce ceratistes, u CIFUNCHO, (KL17-026)

V TALTAL jsme načepovali plnou nádrž benzínu a doplnili proviant. Vracíme se zpět na pláž, kde si dáme něco drobného k snědku. Opláchli jsme se v oceánu, chvíli ve stínu poseděli, ale jen krátce a vyrážíme do údolí QUEBRADA SAN RAMON, kde je na začátku kaňonu několik prkýnek na večerní ohýnek. I když údolí je nádherné, tak do něj tentokrát nejedeme. Všichni jsme tam už kdysi byli a já bych to se svým bolavým kolenem asi nezvládl. Jedeme dále kolem pobřeží a dále na RUTA 5, směr CIFUNCHA. Zde je z RUTA 5 nová asfaltová zkratka. Stojíme na lokalitě (KL17-025), kde roste *Copiapoa cinerea*, soliterní, možná přechodová forma ke *Copiapoa columna-alba*. U moře jsou vystouplé skály, drolící se žula nebo vápenec a občas nějaká skalnička (KL17-026). O kousek dále za vesnicí rostou tmavě vytrněné *Copiapoa rupestris*. Krásné tmavé trny. Nad nimi rostly světle vytrněné, rovněž *Copiapoa rupestris* (GPS S25 39.630 W70 37.019, 116 m), někdy mylně uváděná jako *Copiapoa goldii*, která ovšem roste jižněji. Místo je téměř v rovině a rostliny rostou v písčitém, štěrkovitém substrátu. Sjíždíme na písčitou pláž a teď nevíme, zda z jemného písku vyjedeme. Petra s Martinem uvařili polévku, bylo jí hodně a byla dobrá. Abychom ráno nešaškovali, vycouval Martin bravurně z pláže ven na pevnější podloží. Tam jsme zaparkovali a rozložili tábor na spaní. Poseděli jsme u večerního vínečka. Po poslední lokalitě mě bolí poměrně dost kolínko, nesmím to tak s lítáním po skalách přehánět. Krásný večer s oblohou plnou hvězd.

Odešel Karel Kníže

Začátkem ledna zemřel náš krajan, významný znalec a objevitel kaktusů, pan Karel Kníže (7. 10. 1941 - 10. 1. 2018), ve věku 76 let. Pracoval v Botanické zahradě UK v Praze, v oddělení kaktusů. Začátkem roku 1967 se vypravil na první cestu za kaktusy do Chile, následně se přesunul do Brazílie a Uruguaye. V sobotu 30. 3. 1968 proběhla mimořádná schůze v Ostravě, kde představil na 140 diapozitivech své výsledky z první cesty po Jižní Americe. Na druhou cestu vyrazil v září 1968 na Antilské ostrovy, odtud se přesunul do Ekvadoru a v roce 1969 do Peru. Z této cesty se již do Československa nevrátil. První období v emigraci prožil v Bolívii, později založil rodinu v Peru, kde žil dodnes. Sbíral a objevoval nejen kaktusy, ale i jiné sukulenty, bromelie a tilandsie.

V Limě založil pěstitelský podnik (Plantas exoticas Knize), odkud rostliny byly dodávány zahradnickým firmám po celém světě. První cesty uváděl pod sběratelskou značkou KZ, později přešel na značku KK. Ve své knihovně mám ještě dnes publikaci jeho polních čísel, která v sedmdesátých letech pro nás sloužila jako kaktusářská bible.

Karel Kníže svou činností přispěl k rozvoji kaktusaření nejen u nás, ale i ve světě. Objevil mnoho nových druhů, na jeho počest roku 1995 popsal Jan Říha v časopise Kaktusy novou rostlinu *Cintia knizei*. V roce 2015 na cestě po Peru jsme pana Karla Knížete navštívili. Do Cieneguilla, kde Karel Kníže bydlel, jsme dorazili těsně před setměním. Proto jsme se domluvili na dopolední setkání příští den. Náš hostitel byl už ve sklenících a prováděl každodenní práci s výsevy. Prohlédli jsme si sloupovité a opunciovité kaktusy, mohutné euforbie, agave a další rostliny na zahradě. Ve sklenících rostly velké, dospělé kaktusy, ale i misky s výsevy snad všech známých druhů, nechyběly ani jiné sukulenty, tilandsie apod. Rostliny vyvážel především do asijských zemí, kde nejsou tak přísná pravidla o vývozu a obchodování s rostlinami jako v Evropě. Venku bylo vedro, takže jsme byli po prohlídce sbírky, pozváni na posezení do chladnější místnosti v domě. Hovořili jsme o všem možném, o začátcích jeho kaktusaření, cestách za kaktusy, místních poměrech, a jak to bývá, také o politice. Povídání nemělo konce, Karel Kníže byl vynikající vypravěč a dobře se poslouchal.

závěr naší cesty skončil u pana Karla Knížete (druhý zleva), obrázek naší celé skupiny pořídil samspospuštl František Frýdl (dole), jinak zleva: Lumír Král, Jiří Kolařík a Mário Snopka

O návštěvě u pana Karla Knížete jsem napsal obsáhlejší článek do časopisu Kaktusy 2016, k jeho 75 letům. Odešla kaktusářská legenda, která zanechala odkaz pro celé generace našim i zahraničním kaktusářům. Nikdy nezapomeneme.

Čest jeho památce !

Informace

- pondělí 5.3.2018 – Andrzej Wandzik, cesta po Mexiku
- úterý 3.4.2018 – Jaroslav Procházka, gymnasia Argentiny
- pondělí 7.5.2018 – Jiří Číp, gymnasia Argentiny

- **Jarní setkání kaktusářů v Polsku proběhne ve dnech 4. - 6.5. 2018.** Místo konání jako loni: Dom Wczasowy "GLOBUS" v Ustroń - Jaszowiec, ul. Turystyczna 6. Začíná se 4. května v 17.00 hodin u grilu. Přednášky budou probíhat v sobotu. V neděli bude možno navštívit některé polské a české sbírky. Náklady na plnou účast činí 260,00 PLN. Cena zahrnuje dvě noci v hotelu a pět jídel (od páteční večeře až do nedělní snídaně), případné změny v účasti lze domluvit s organizátorem. Dom Wczasowy "GLOBUS" nabízí také bazén, kulečnický a stolní tenis vč. možnosti využití suché sauny a širokého spektra masáží a wellnes procedur. Přihlášky zasílejte na adresu organizátora Andrzej Wandzika: andrzej.wandzik@atwdb.pl , nebo telefonicky: +48 601 407 806.

- poslední sobotu v červnu (**30. 6. 2018**), se uskuteční 25. ročník setkání kaktusářů **POBESKYDÍ 2018**. Není to tak dávno, kdy jsme ke 40. výročí našeho Klubu započali organizovat setkání kaktusářů pod názvem POBESKYDÍ. Čas plyne rychle, letos je to už čtvrté století, co se tradičně setkáváme vždy poslední víkend v červnu. Letos sympozium proběhne opět v hotelu Rudolf, v Havířově, kde nám vyšli všemožně vstříc a všem účastníkům se tam líbilo. Hotel Rudolf se nachází hned kousek od autobusové zastávky či vlakového nádraží. Ubytování si každý účastník objedná předem na recepci hotelu sám, stravu možno zajistit po příjezdu na hotel, rovněž na recepci. Při obsazení kapacity ubytování, lze další ubytování sehnat v okolních hotelích. Kontakt: e-mail: recepce@hotelrudolf.cz, informace o hotelu na internetových stránkách: www.hotelrudolf.cz
Adresa: Hotel Rudolf Havířov, U Motelu 861/3, 736 01 Havířov-Město

- Schůzky pěstitelů kaktusů a jiných sukulentů s promítáním obrázků a přednáškou se konají **každé první pondělí v měsíci** (mimo letních prázdnin) v 17. hodin, ve **Stanici přírodovědců v Ostravě-Porubě** (Čkalovova ulice, u zimního stadionu). Přijďte mezi nás.
- Informace týkající se činnosti Klubu kaktusářů v Ostravě i příspěvky do Ostníku zasílejte na adresu předsedy: lumir.kral@seznam.cz

- Aktualizované informace najdete na internetových stránkách Klubu: www.pavko.cz/kko
- Informace na naše www stránky zasílejte administrátorovi na e-mail: klouda@iol.cz
- Osobní stránky Lumíra Krále, kde najdete také aktualizované informace o činnosti našeho kaktusářského Klubu: www.lumirkral.webnode.cz

Adresy autorů:

Král Lumír, e-mail: lumir.kral@seznam.cz

OBSAH – ÚNOR 2018

Z naší činnosti	18	Odešel Karel Kníže	29
Obrázky našich členů	18	Informace	31
Poznámkový notes 2017 - 3. část	19		

OSTNÍK

zpravodaj pro potřeby členů Klubu

Vydavatel: Klub kaktusářů v Ostravě, z. s., IČ 024 17 235, 747 68 Kyjovice 170, únor 2018

Šéfredaktor: Lumír Král, O. Synka 1815, 708 00 Ostrava – Poruba, tel.: 605058070.

Objednávky, distribuce: Ing. Skoumal Vladimír, M.Bajera 6038/5, 708 00 O.-Poruba, mobil: 724137021

Haageocereus platinospinus, mezi PUTRE a ARICA, nad horami je vidět mlha, přicházející od oceánu

Echinocereus fereirianus, BW 20, San Francisquito, B.C. Mexico (foto František Frýdl)